

Republika Hrvatska
Općinski sud u Makarskoj
Makarska, Kralja Petra Krešimira IV br. 2

P-264/2026-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Makarskoj, po sucu Angeli Koštro, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Frane Jurčevića, OIB: 79044112613, Ogulinska 19, Zagreb, zastupanog po punomoćniku Anti Baliću, odvjetniku iz Splita, protiv tuženika Addiko bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupanog po punomoćniku Hrvoju Matiću, odvjetniku iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 18. rujna 2026. godine u nazočnosti punomoćnika tužitelja Ante Balića, odvjetnika, tužitelja osobno, a u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, dana 01. listopada 2026. godine

p r e s u d i o j e

I\ Prihvaća se tužbeni zahtjev koji glasi:

1.“ Utvrđuje se ništetnom i bez pravnog učinka odredba iz čl. 5. st.2. Ugovora o kreditu broj 246-71/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, sklopljenog između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora u Makarskoj 21. 08. 2006. godine koji je potvrđen (solemniziran) kod javnog bilježnika Ante Barbića u Makarskoj dana 22. 08. 2006. godine pod brojem OU-380/06, a koja odredba glasi „Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25 % (jedancijelihi dvadesetpetposto) iznosa kredita“.

2." Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d. OIB: 14036333877, da u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe tužitelju Frani Jurčeviću, OIB: 79044112613, isplati iznos od 1.624,68 eura uvećan za zakonsku zateznu kamatu koja na taj iznos teče od 19. 09. 2006. godine do 31. 12. 2007. po stopi od 15 % godišnje, od 1.1.2008. godine do 31. 7. 2015. godine po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, a koja je prethodila tekucem polugodištu uvećanu za pet postotnih poena, od 1.8.2015. godine do 31. 12. 2022. godine prema stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekucem polugodištu za tri postotna poena, a od 01.01. 2023. godine pa do konačne isplate prema stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne

operacije refinanciranja koje je objavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena.

II/ Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 899,54 eura sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 01. listopada 2026. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizišla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a u slučaju promjene kamate prema kamatnoj stopi koja se određuje čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, a sve u roku od 15 dana.

O b r a z l o ž e n j e

Tužitelj Frane Jurčević je podnio tužbu protiv tuženika Addiko Bank d.d., radi utvrđenja i isplate, dana 02. ožujka 2006. godine u kojoj navodi da je tužitelj s prednikom tuženika sklopio dana 21. kolovoza 2006. godine Ugovor o kreditu broj 246-71/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine koji je potvrđen (solemniziran) kod javnog bilježnika Ante Barbića u Makarskoj dana 22. lipnja 2006. godine pod brojem OU-380/06, a kojim je tužitelj uzeo kod tuženika kredit u iznosu glavnice od 210.600,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti. Navodi da je odredbom čl. 5. st. 2. predmetnog ugovora o kreditu određeno plaćanje troškova obrade kredita u iznosu od 1,25 % iznosa kredita. Navodi da je tuženiku navedenu naknadu naplatio tužitelju dana 13. 09. 2006. godine u iznosu od 2.632,50 CHF (1,25 % glavnice kredita) u kunsjoj protuvrijednosti u iznosu od 12.241,13 kn. Nadalje, ističe da je predmetna ugovorna odredba iz čl. 5 ugovora na temelju koje je tuženik naplatio tužitelju citiranu naknadu u navedenom iznosu ništetna. Navodi da se radi o odredbi koja proizvodi znatnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka na štetu potrošača, a o kojoj odredbi nije pojedinačno pregovarano, a pri tome ugovoreni i plaćeni iznos naknade za obradu kredita ne odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, obzirom da je sve troškove javnobilježničke solemnizacije predmetnog ugovora i procjene nekretnine platio sam tužitelj. Ukazuje na odredbu čl. 81. st. 2. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (dalje ZZP/03) prema kojoj se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te da zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj. Navodi da je ugovor o kreditu koji je sklopljen između tužitelja i tuženika standardni tipizirani ugovor koji je u tom periodu sklopio tuženik s vrlo velikim brojem korisnika, a na čiji sadržaj tužitelj nije imao nikakav utjecaj, niti mu je dana mogućnost pregovora glede bilo koje odredbe istog. Plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva u navedenoj visini da uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača ovdje tužitelja. Sporna odredba da je bila unaprijed formulirana od strane tuženika i tužitelj da nije imao utjecaj na njen sadržaj te da nije bio u mogućnosti pregovarati sa tuženikom u svezi naknade za obradu kredita pa da se radi o očito o ništetnoj ugovornoj odredbi. Navodi da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača te da je protivna odredbama obveznog prava. Ističe da je načelo savjesnosti i poštenja jedno od temeljnih načela obveznog prava, a

koje je sadržano u odredbi čl. 4. Zakona o obveznim odnosima kojom je propisano da su sudionici iz tih odnosa pri zasnivanju istih dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja.

U odgovoru na tužbu tuženik osporava navode tužbe, osporava činjenične navode tužbe, te osporava osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva. Ujedno ističe i prigovor zastare. Navodi da je predmetni ugovor o kreditu sklopljen dana 21. rujna 2006. godine, te da je sukladno istom tužitelju naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu od 1.624,68 eura dana 19. 09. 2006. godine. Navodi da je u ugovoru o kreditu potpuno jasno i razumljivo i uočljivo navedeno kako se prije isplate kredita naplaćuje jednokratno troškovi obrade kredita u visini od 1,25 % od iznosa kredita te da stoga navedena odredna ne podliježe testu nepoštenosti. Navodi da tuženik kao i svaka druga kreditna institucija prilikom odobravanja kredita i troškove koji su određeni kroz paušalni naknadu. Navedeni troškovi obrade uz ugovorenu kamatu predstavljaju cijenu predmetnog kredita jer tuženik pruža uslugu kreditiranja te uslugu obrade tog kredita, te da stoga ima pravo naplatiti usluge koje pruža. Činjenica što obrada kredita ulazi u redovni opis posla zaposlenika banke to pravo da ne umanjuje niti spornu odredbu čini ništetnom. Navodi da se tuženik financira iz tih naknada. Nadalje, ističe da troškovi obrade kredita su jasno definirani i tuženik smatra da ne bi smjelo biti upitno da se radi od dijelu cijene kredita koji se odnosi na konkretnu uslugu. Navodi da bi se neka odredba u potrošačkom ugovoru mogla smatrati nepoštenom da je potrebno da su kumulativno ispunjeni uvjeti iz čl. 81 ZPP-a i to da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo i da se suprotno savjesnosti i poštenja takvim uređenjem uzrokuje znatna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Ističe da se u predmetnom slučaju nesporno radi o tipskom ugovoru, ali da se pregovaračka moć potrošača ogleda u njegovom pravu da odabere između različitih govornih proizvoda tuženika, njihove cijene, te usporedi ponudu i odabere između različitih ugovornih proizvoda tuženika. Nadalje, ističe da ZPP propisuje značajnu neravnotežu kao pretpostavku nepoštenosti odnosno veći stupanj neravnoteže. Ističe da je ugovorom odobren i isplaćen iznos od 210.600,00 CHF, a sporna naknada je naplaćena u iznosu od 1,25 %, te da je iz navedenog razvidno kako predmetna naknada ni po čemu ne uzorkuje značajnu neravnotežu. Tuženik ujedno prigovara i postavljenom zahtjevu za plaćanje zatezne kamate od dana plaćanja predmetne naknade do isplate. Prema odredbi čl. 1115 Zakona o obveznim odnosima zatezne kamate se vraćaju od dana stjecanja samo ako je stjecatelj nepošten, a inače od dana podnošenja zahtjeva u ovom slučaju tužbe. Ističe kako tužitelj nije dokazao da je prije podnošenja tužbe zahtijevao vraćanje bez osnove, a prema tome da nije dokazao ni da je tuženik prije podnošenja tužbe postao nesavjestan stjecatelj odnosno da nije postupao u dobroj vjeri prilikom sklapanja ugovora.

U dokaznom postupku ovaj sud je izvršio uvid u ugovor o kreditu broj 246-71/2006 (list 5-10), izvadak iz zemljišne knjige (list 11), dopis Addiko bank od 11. 02. 2006. godine (list 18), isplatni nalog (list 19), te izveo dokaz saslušanjem tužitelja u svojstvu parnične stranke (list 150-151).

Cijeneći rezultate dokaznog postupka, kako cjelokupnog tako i svakog pojedinačno, a na osnovi odredbe čl. 8. ZPP-a ovaj sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.

Iz iskaza tužitelja utvrđeno je da je predmetni ugovor o kreditu sklopio 2006 godine sa tadašnjom Hypo Alpe Adria bankom sada Addiko bank. Utvrđeno je da se radilo o stambenom kreditu za kupnju stana u Zagrebu djeci te da je rok otplate za taj kredit bio 10 godina. Visina tog kredita da je bila nekih 210.000,00 CHF u protuvrijednosti 135.000,00 eura. Iz iskaza je utvrđeno da mu je njegova bankarica

rekla prije sklapanja tog ugovora o kreditu da se radi o povoljnom kreditu, te da mu je pokazala i nekakvu brošuru iz koje se trebalo vidjeti kako je tečaj CHF zadnjih nekoliko godina stabilan u odnosu na tečaj eura, te da po njihovim projekcijama ubuduće neće biti nikakvih promjena i da neće doći do promjene kamatne stope. Osim toga da mu je rekla da treba platiti nekakvu naknadu za obradu kredita, ali kako on nije po struci ekonomist da mu taj pojam nije bio do kraja jasan. Iz iskaza je utvrđeno da mu je rečeno da treba platiti naknadu u iznosu od 1,25 % od iznosa kredita i u to vrijeme da je bilo nekih cca 12.000,00-12.500,00 kn. Tužitelj da je smatrao da će se tom naknadom platiti solemnizacija i osiguranje, ali da se naknadno pokazalo da se radi o posebnoj naknadi, da je navedeni iznos skinut sa računa, da je ostatak odobrenog iznosa kredita preusmjeren na račun prodavatelja stana, dok je trošak solemnizacije i osiguranja platio zasebno. Iz iskaza je utvrđeno da tužitelju nije rečeno na što bi se točno odnosila ta naknada već mu je uopćeno rečeno da se radi o naknadi za obradu kredita.

Iskazu saslušanog tužitelja ovaj sud je poklonio vjeru obzirom smatra da je isti iskazivao životno, logično, te u skladu s dokumentacijom koja prileži spisu.

Među parničnim strankama nije sporno da su tužitelj, kao korisnik kredita, i tuženik kao kreditor, sklopili ugovor o kreditu dana 21. kolovoza 2006. godine broj 246-71/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine na iznos od 210.600,00 CHF u protuvrijednosti kuna, a koji kredit je odobren za kupnju stana.

Isto tako nesporna je činjenica da je odredbom čl. 5. st. 2. predmetnog ugovora o kreditu ugovorena naknada za obradu kredita tzv. „ulazna naknada“ u visini od 1,25 % iznosa kredita, kao i činjenica da je prilikom isplate kredita tuženik naplatio tzv. ulaznu naknadu u iznosu od 2.632,50 CHF (1.624,68 eura) dana 13. rujna 2006. godine, koji iznos nije sporan među strankama.

Naprotiv, sporno je pitanje je li odredba predmetnog Ugovora o kreditu koja se odnosi na naknadu za obradu kredita tzv. ulaznu naknadu nepoštena, a time i ništetna, a sporan je i tijek zakonske zatezne kamate, kao i prigovor zastare potraživanja.

Prvenstveno treba naglasiti da je odredbom članka 81 st. 1 i st. 2, Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03, 46/07 i 70/07- dalje ZZP) koji je stupio na snagu 18. lipnja 2003. godine, a bio u primjeni od 16. rujna 2003 propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, te je sukladno odredbi članka 87. st. 1. ZZP-a nepoštena ugovorna odredba ništetna. Nastavno prema odredbi čl. 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni dopuštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive s time da i odredbom čl. 4 Direktive st. 2. 93/13 EEZ od 05. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene

Naime, ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego ako su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze odnosno kako bi mogao sagledati koliki će iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu.

Imajući u vidu da se odredbama ZZP-a uređuje zaštita osnovnih prava potrošača pri kupnji proizvoda i usluga s posebnim osvrtom na djelotvorniju pravnu zaštitu potrošača, koji se u ugovorima s trgovcima posebice u tzv. tipskim unaprijed formuliranim ugovorima, što je sukladno odredbi čl. 295 Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21 i 114/22-u daljnjem tekstu ZOO) i predmetni Ugovori o kreditu, pojavljuju kao „slabija strana“ jer se u takvim ugovorima ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, što suprotno osnovnom načelu obveznog prava, načelu savjesnosti i poštenja, može uzrokovati znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača.

Sud je analizirajući odredbu čl. 5. st. 2. predmetnog ugovora o kreditu, kojom je ugovorena obveza tužitelja kao korisnika kredita platiti naknadu za obradu kredita tzv. ulaznu naknadu u visini od 1,25 % od iznosa kredita, stava da navedena ugovorna odredba ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni odnosno „glavni predmet ugovora“ što rezultira time da se na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti.

Obzirom da pri ocjeni o tome je li neka ugovorna odredba obuhvaćena pojmom „glavni predmet ugovora“ treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora, pravni i činjenični kontekst ugovora. Naime, Sud Europske unije je postavio određene kriterije nacionalnim sudovima za ocjenu predstavljaju li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim uvjetima testirati na poštenost pa je tako u presudi broj C- 224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020 godine utvrdio da je točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu odredbe čl. 4. st. 2 Direktive 93/13 EEZ ne može odrediti pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošače“, pa se stoga naknada za otvaranje kredita ne može smatrati bitnom činidbom hipotekarnog zajma zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Drugim riječima bitne činidbe ugovora „glavni predmet ugovora“ su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog i bez kojih to ne bi bio taj ugovor za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera koji ne definiraju glavni predmet ugovora, pa podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe svakako se ubraja i odredba o naknadi za obradu kredita i administraciju kredita, jer te odredbe ne definiraju bit ugovora o kreditu iako ulaze u ukupne troškove kredita za potrošače.

Isto tako u presudi broj C-259/19 od 16. srpnja 2020 godine Sud EU je utvrdio da je čl. 3. stavak 2. 1. Direktive 93/123 EEZ treba tumačiti na način da ugovorna odredba o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanja naknade za otvaranje kredita može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima.

Nadalje, u presudi broj C-84/19, C-229/19 i C-252/19 od 03. rujna 2020 godine Sud EU je utvrdio da odredbe ugovora o potrošačkom kreditu kojima se na teret potrošača stavljaju troškovi različiti od povrata kredita u obliku glavnice i kamata nisu obuhvaćene iznimkama predviđenim odredbama čl. 4. st. 2 Direktive EEZ ako se tim odredbama ne predviđa niti priroda tih troškova niti usluge koje se njima plaćaju te ako su sastavljene na način da kod potrošača stvaraju zabunu kada je riječ o njegovim obvezama i ekonomskim posljedicama tih odredbi, što treba provjeriti nacionalni sud.

Stoga analizirajući provedene dokaze ovaj sud je utvrdio da je odredba čl. 5.st. 2. predmetnog Ugovora o kreditu kojom je ugovorena obveza korisnika kredita platiti naknadu za obradu kredita, tzv. ulaznu naknadu u visini od 1,25 % od iznosa kredita, nepoštena ugovorna odredba, a time sukladno čl. 87. st. 1 ZZP-a ništetna iz slijedećih

razloga. Imajući u vidu da se o predmetnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, jer je istu nesporno unaprijed formulirao tuženik, trgovac, zbog čega tužitelj, potrošač niti nije imao utjecaja na njen sadržaj, u pitanju je odredba unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, sud je stava da je ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna obzirom da suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, a to tim više što je naknada za obradu kredita određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što korisnike kredita dodatno dovodi u neravnopravan položaj. Naime, za pitanje je li ugovorna odredba pa tako i odredba o tzv. ulaznoj naknadi suprotna načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača nije odlučna samo visina te naknade već prvenstveno činjenica da je ta ulazna naknada o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, ugovorena od strane trgovaca po sistemu „uzmi lili ostavi“, a ujedno je ugovorena u postotku od odobrenog iznosa kredita. Iako je tuženik, trgovac, prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita sasvim sigurno imao određene troškove, u pitanju su razni operativni i materijalni troškovi, kao primjerice trošak rada djelatnika banke, trošak cijene uredskog materijala, trošak informatičke opreme i slično, sama činjenica da je naknada za obradu zahtjeva tzv. ulazna naknada određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu kredita nisu pokriveni stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita.

Naprotiv, ne samo da je ugovorenom tzv. ulaznom naknadom nisu pokriveni, plaćeni stvarni troškovi, jer bi tada ta naknada bila ugovorena u nominalnom iznosu, a ne u postotku od odobrenog iznosa kredita obzirom da svi troškovi odnosno trošak rada djelatnika banke, trošak cijene uredskog materijala i slično, nisu determinirani visinom odobrenog iznosa kredita, te tužitelju nije jasno niti nedvosmisleno predočeno na što se konkretno odnosi tzv. ulazna naknada i što se tom naknadom zaista plaća.

Naime, ukoliko bi se iz tzv. ulazne naknade trebao platiti trošak rada djelatnika banke, postavlja se ujedno pitanje iz kojeg razloga bi se taj trošak uopće isplaćivao iz predmetne naknade, a ne iz ugovorenih kamata, jer opis poslova radnog mjesta kreditnog savjetnika za građanstvo uključuje razgovor s klijentima, davanje informacija o kreditima, kao i sama obrada kredita, a što uključuje i provjeru kreditne sposobnosti svakog pojedinog klijenta.

Nadalje, činjenica da je predmetni ugovor o kreditu solemniziran nikako ne znači da je ugovorna odredba o tzv. ulaznoj naknadi time tužitelju kao potrošaču bila jasna i razumljiva jer je javni bilježnik, koji prilikom solemnizacije ugovora objašnjava strankama smisao i posljedice pravnog posla, niti nije mogao tužitelju „razjasniti“ na što se točno odnosi tzv. ulazna naknada, odnosno nije mogao prikazati strukturu troškova koji se plaćaju tim naknadama, jer to nije učinio niti tuženik. Ujedno treba naglasiti da u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade s time da su Pravilnikom o naknadama za potrošačke kredite (Narodne novine broj 15/14) kojim je izričito dopuštena naknada za obradu kredita, preciznije definirane te naknade, tuženik, koji je nesporno sastavio predmetu ugovornu odredbu o naknadi za kredit o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost ugovorene visine naknade u postotku od odobrenog iznosa kredita, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovorenih strana na štetu tužitelja.

Nadalje, bitno je naglasiti da za pojam potrošača u smislu Direktive 03/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine nije odlučno znanje i iskustvo pojedinog potrošača, jer je za zaštitu prava potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi odlučan samo podređeni položaj potrošača koji nemaju mogućnost pregovaranja o općim uvjetima banke, kao kreditora, koji se primjenjuju na kredite koji se sklapaju, pa stoga svi oni neovisno o pojedinačnim razlikama u znanju i iskustvu u odnosu na banku, kreditora, dijele jednaki, podređeni položaj. Isto tako prema praksi Europskog suda za pojam potrošača, a to je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao izvan okvira svog obrta, poduzeća i profesije, nije odlučno što je potrošački ugovor prestao ispunjenjem, jer korisnici kredita, potrošači, koji su otplatili kredit i traže povrat plaćenog na temelju pravila o stjecanju bez osnove, obzirom da su plaćanja učinjena temeljem nepoštenih ugovorenih odredbi, zadržavaju svojstvo potrošača iako je ugovor prestao ispunjenjem,

U odnosu na prigovor zastare potraživanja koji je tuženik isticao tijekom postupka ovaj sud je utvrdio da je isti neosnovan. Naime Vrhovni sud Republike Hrvatske je na sjednici Građanskog dojela Vrhovnog suda RH od 30. siječnja 3020 godine izrazio pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne stranke dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovara, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Obzirom da je tek u ovom parničnom postupku utvrđeno da je odredba čl. 5.st.2. predmetnog ugovora o kreditu ništetna, što znači da rok za restitucijski zahtjev tužitelja niti nije počeo teći, a sukladno odredbi čl. 225 ZOO-a tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare, ovaj sud je utvrdio da je istaknuti prigovor zastare neosnovan. Osim toga treba naglasiti da tužitelj u svakom slučaju ima pravni interes za utvrđenje ništetnosti predmetne ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi s time da se sukladno odredbi čl. 328 ZOO-a pravo na isticanje ništetnosti ne gasi.

Imajući u vidu da je tuženik na prethodno opisani način povrijedio interes i prava tužitelja jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu kredita tzv. ulazna naknada i to u visini od 1,25 % od iznosa kredita o kojoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo, a uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovorenih strana na štetu tužitelja kao potrošača te je stoga ta odredba nepoštena, a time i ništetna, rezultira time da tuženik, koji je odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe, jer je istu nametnuo tužitelju kao potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj zbog čega sukladno odredbi čl. 1115. ZOO-a tužitelj ima pravo zahtijevati zakonsku kamatu tekuću od dana plaćanja te naknade.

Obzirom da tuženik nije sporio visinu uređenog tužbenog zahtjeva, a imajući u vidu sve prethodno navedeno ovaj sud je prihvatio tužbeni zahtjev kao osnovan, te tužitelju dosudio na ime plaćene ulazne naknade za obradu kredita iznos od 1.624,68 eura sa zakonskim zateznim kamata tekućim od 19. rujna 2006. godine do isplate.

Slijedom navedenog, a temeljem odredbe čl. 325 st. 1. ZPP-a u svezi s odredbom čl. 81 st. 1 i st. 2 ZPP-a, čl. 84 ZPP-a, odredbom čl. 87 st. 1 ZPP-a odredbom čl. 2, 4 st.2 i čl. 5 Direktive Vijeća 93/13/EEZ, odredbom čl. 295 ZOO-a, čl. 323 st. 1. ZOO-a i čl. 1115 ZOO-a ovaj sud je usvojio kao osnovan tužbeni zahtjev kojim se utvrđuje ništetnom odredba čl. 5.st. 2 predmetnog ugovora o kreditu od 14. travnja 2016. godine sklopljenog između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora, kojom je ugovorena obveza plaćanja tzv. ulazne naknade u visini od 1,25 % (1.624,68 eura) od iznosa kredita.

Tužitelju je dosuđen parnični trošak sukladno čl. 154. st. 1. ZPP-a imajući u pri tome u vidu vrijednost predmeta spora i važeću odvjetničku tarifu i to trošak sastava tužbe u iznosu od 200,00 eura prema Tbr. 7. toč.1., za sastav podnesak od 26. lipnja 2026. godine u iznosu od 200,00 eura prema Tbr. 8. toč.1., za zastupanje na ročištima dana 16. srpnja 2026. godine i dana 18. rujna 2026. godine svaka radnja po 200,00 eura prema Tbr. 9. toč.1., koji iznosi uvećani za 25 % PDV-a iznose 800,00 eura. Tužitelju je priznat i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 33,18 eura i presudu u iznosu od 66,36 eura sukladno Zakonu o sudskim pristojbama što čini ukupan trošak tužitelja u iznosu od 899,54 eura.

Zakonske zatezne kamate tužitelju su dosuđene sukladno čl. 29. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05)53/96., 29/99., 173/03. i 88/05) počevši od dana dospijeca do isplate sukladno čl. 29. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05).

Odluka o kamatama na parnični trošak temelji se na odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a u svezi s čl. 30. Ovršnog zakona (narodne novine broj 112/12, 25/13 i 93/14).

Tuženiku nije dosuđen zatraženi parnični trošak obzirom je tužitelj u cijelosti uspio s tužbenim zahtjevom, a sve sukladno čl. 154. st. 1. ZPP-a.

Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci ove presude.

Makarska, 01. listopada 2026. godine

Sudac

Angela Koštro

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe Županijskom sudu.

Žalba se podnosi putem ovog suda u tri primjerka u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa presude (članak 348 ZPP-a).

Stranci koja je uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, sud neće dostavljati presudu prema odredbama ZPP-a o dostavi pismena.

Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Ovjereni prijepis presude stranka može preuzeti u sudskoj zgradi.

Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje sud će presudu dostaviti prema odredbama ZPP-a o dostavi pismena (članak 335 ZPP-a).

DNA:

1. Pun. tužitelja
2. Pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088e-025e5**

Kontrolni broj: **0ab9f-28ed2-9bb73**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Makarskoj** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.